

Geachte statenleden, dames en heren,

Graag maak ik gebruik van de gelegenheid om in te spreken op agendapunt 5, het ontwerp klimaatakkoord.

Ik ben Thom van Riet en ik sta hier op persoonlijke titel. Ik heb geen ander belang dan de zorg voor de toekomst van onze kinderen en kleinkinderen.

Daarom vraag ik uw aandacht voor de "Ambitie 2030". Een ambitieus convenant dat in 2016 is opgesteld in een samenwerking tussen 4 partijen: de Zeeuwse bedrijven via PORTIZ; Zeeland Seaports (nu NSP); de ZMF en de Provincie Zeeland.

Ambitie 2030 is gericht op het verduurzamen van de Zeeuwse havenindustrie en het bevat onder andere een doelstelling voor de reductie van de emissie van CO₂: 40% reductie in 2030, ten minste 6 MT. Zoals bekend produceert in Zeeland de industrie ca 80% van de totale uitstoot aan broeikasgassen. 6 MT is een hele forse ambitie die op vrijwillige basis, vanuit de industrie zelf, samen met de haven, met de ZMF en met de Provincie tot stand is gekomen. En dat zonder een klimaatwet of heffing of ander dwingend overheidsingrijpen. Dat kán dus.

Maar goede bedoelingen en mooie ambities krijgen pas waarde als je daaraan een uitvoeringstraject koppelt. En dat hebben de partijen dan ook gedaan: Zo SMART mogelijke doelen. Termijnen met afrekenbare indicatoren. Een uitvoeringsorganisatie met een stuurgroep en projectgroep. En een transparant proces met voortgangssturing, periodieke monitoring, evaluatie, rapportage en bijstelling.

Al met al een zeer kansrijk en verstrekkend proces waarin ook de provincie haar rol invult. Zo draait de provincie mee in de projectgroep en in de stuurgroep en heeft GS het belang van Ambitie 2030 op strategische momenten onderstreept: in 2017 bij de vaststelling van het "*Investeringsprogramma Zeeland in een stroomversnelling*" en in 2018 bij de regio-envelop aan het Rijk tijdens de commissie Balkenende.

Des te opvallender is dat de nu voorliggende GS-nota over het ontwerp-klimaatakkoord niet verwijst naar Ambitie 2030. Wel worden de Regiotafel Zeeland/WestBrabant en de Roadmap SDR genoemd. Beide trajecten kenmerken zich door nieuwe doelen, nieuwe termijnen, andere netwerken, afwijkende definities en referentiewaarden. Risico hiervan is dat hierdoor bestaande afspraken en lopende processen worden weggedrukt. Zo wordt het betere de vijand van het goede.

Ik stel dit **nu** aan de orde omdat de voortgang van Ambitie 2030 momenteel lijkt te haperen. De transparantie van het proces ontbreekt en het gestelde doel van ten minste 6 MT reductie broeikasgas lijkt ver achter de horizon te blijven. Natuurlijk zijn er wel goede initiatieven, zoals de Waterstofronde Dow-Yara, het zonnepark Scaldia en de Proeffabriek Waterstofhub Dow. Maar bij nadere beschouwing blijkt dat deze slechts zeer beperkt bijdragen aan de zo nodige CO₂-reductie. Bij elkaar over enkele jaren hooguit ca 0,1 MT.

De 4 partijen die gezamenlijk bereid waren om zulke vergaande afspraken vast te leggen verdienen veel waardering. En de uitvoering is zeker niet makkelijk. Maar nu gaat het niet snel genoeg. Stagnatie van ambitie 2030 zal ook de uitvoering van het Klimaatakkoord schaden. Immers zijn de doelen van Ambitie 2030 volledig in lijn met de strengere doelen van het ontwerp-klimaatakkoord.

Met de ambitie 2030 loopt Zeeland landelijk voorop. En sedert 2016 zijn de actualiteit en urgentie alleen maar fors toegenomen. Juist nu is het dan ook van belang dit convenant een extra stimulans te geven. De rol van de Provincie hierin is cruciaal. De provincie is immers de enige convenantpartij die onafhankelijk is en die de positie, de middelen en de verantwoordelijkheid heeft om de voortgang van dit ambitieuze proces met inventiviteit en bestuurskracht te stimuleren. Wie anders zou dit kunnen?

Dank u.